

Na západní frontě klid

Německý autor Erich Maria Remarque vydal v roce 1928 slavný román *Na západní frontě klid*.

Hlavním hrdinou je Paul Bäumer, který byl hned po maturitě odveden na bojiště první světové války. Kniha bez příkras líčí drsnou realitu života v zákopech i boje o území o velikosti fotbalového hřiště, kvůli kterým umírá množství mladých mužů. Paul postupně přichází o své nejlepší přátele. Jeho osobnost se mění. Když dostává dovolenou, zjišťuje, že už běžnému životu v zázemí není schopen rozumět. Velkou ranou pro jeho psychiku je chvíle, kdy na zádech za velkého nebezpečí uprostřed prudkého boje nese na zádech do polní nemocnice zraněného kamaráda. Až poté, co do nemocnice dorazí, zjišťuje, že jeho přítel zemřel.

Paul umírá na samém sklonku války – v říjnu roku 1918. Z pohledu velitelů šlo o velmi klidný den. V jejich hlášení se toho dne objevila pouze věta: „*Na západní frontě byl klid.*“ Pro velitele ztráta jednoho

vojáka nebyla natolik důležitá, aby stála za zmínku...

„Klid“ v pojetí tohoto světa a mír Kristův je velmi rozdílný. Nejen v časech války.

Slavíme Vánoce. Čas, kdy znovu prožíváme to, že Ježíš – Boží Syn – přišel mezi nás. Přišel jako Kníže pokoje. Přišel proto, aby nám dal svůj pokoj. Proto, aby nám otevřel dávno uzavřenou cestu k Bohu.

Jeho příchod, celý jeho život a především jeho smrt a vzkříšení sdělují ještě něco jiného: Pro Ježíše je každý jeho „voják“ důležitý. Na každém z nás mu nesmírně záleží. Každý z nás

je pro něj drahý a vzácný. Zajímá ho náš život. Naše naděje i úzkosti jsou pro něj důležité.

Jsou to sdělení, která si máme připomínat. Mohou a mají nám být oporou v této neklidné době.

Přeji vám všem, aby o letošních Vánocích účinněji vstoupil Ježíš se svým pokojem do vašich srdcí a životů. I to, abyste zakusili, že mu na vás nesmírně záleží.

o. Petr

Všichni doma

VÁCLAV RENČ

JE SVATÁ NOC,
KDY I KAMENÍ MLUVÍ,
KDY VĚČNÁ PLNOST SVĚTLA
V DÍTĚTI BOŽÍM,
V DÍTĚTI LIDSKÉM
VYLILA SE NA TUTO
POMÍJIVOU ZEM.

A KDO MÁ OČI K VIDĚNÍ, VIZ,
KDO MÁ UŠI K SLYŠENÍ, SLYŠ,
KDO MÁ SRDCE K MILOVÁNÍ,
OTEVŘI JE DOKOŘÁN!
NEMLUVÍ ANDĚLÉ, ALE BŮH.
ŽE NENÍ SMRTI OD CHVÍLE,
KDY SE ZRODILA LÁSKA.
DNES JE TA SVATÁ NOC.
BŮH NA ZEMI
A VŠICHNI KOLEM NĚHO,
VŠICHNI DOMA.

PF 2023

Rád bych Vám popřál do nového roku radost orámovanou vděčností.

Apoštol Pavel kdysi křesťanům v Galácii napsal,
že jsou děti Boží a dědicové zaslíbení.

Děti se umějí radovat z maličkostí,
proto jsou pro nás dospělě tak fascinující.

Zvyknout si děkovat za to, co máme, je cesta k duchovnímu blahobytu.
Zlodějem radosti jsou naše strachy a obavy.

Do banky ve Švýcarsku přijde muž a u přepážky šeptá:

„Chtěl bych si u vás uložit sedm milionů dolarů, které jsem zdědil.“

Pracovník banky se na něj soucitně podívá a říká:

„Ale pane, můžete mluvit nahlas. Tady se za chudobu nikdo nestydí.“

Nestydíme se v novém roce za Boží dědictví,
které se v tomto světě může jevit jako chudoba,
ale ve skutečnosti je devízou,
která z nás dělá lidi svobodné, a nikoliv otroky.

+ Pavel Konzbul

Pavel Konzbul
biskup brněnský

*Milostiplné, radostné Vánoce
a pokoj všem lidem dobré vůle.
přeje redakční rada*

PROŽILI JSME

Poděkování o. Josefu Pohankovi

V pátek 14. října jsme při mši děkovali za dlouholetou službu o Josefa v naší far-

nosti. Je toho hodně, co pro nás dělal s velkou tichostí a skromností jemu vlastní. Sloužil mše, obětavě mnoho hodin zpovídal, byl dobrým rádčem a přítelem, modlil se za nás... Nezapomenutelné bylo i jeho srdečné vítání nás poutníků v Žarošicích. Také mnohé promluvy, které ukazovaly jeho velkou úctu a lásku k Panně Marii. Vždy vybízel, abychom jí důvěřovali.

Moc mu přejeme a také vypošujeme, ať je na novém působišti v Křížanově spokojený, ať má dostatek sil do nového začátku a na přímluvu Panny Marie také pevně zdraví a dary Ducha svatého.

redakční rada

Také já se připojuji k tomuto poděkování. Z mého pohledu platí to, co jsem řekl při výše zmíněné mši svatě: otec Josef je služebník dobrý a věrný. Děkuji mu za všechno, co udělal pro naši farnost, ale také za to, že i mně osobně velmi pomohl, když jsem sháněl zpovědníky (není to vždy jednoduché) nebo když jsem potřeboval zastoupit ve dnech, kdy jsem nemohl být přítomen.

Ať Pán i nadále skrze něj koná své dílo. A my se nechme oslovit jeho příkladem velké oddanosti Bohu a jeho dílu.

o. Petr

My na Godzone Tour v Bratislavě

Godzone tour je evangelizační turné projektu Godzone, které se letos uskutečnilo v šesti měsících Česka i Slovenska. Evangelizační večer je vždy plný povzbuzení se vstupem úplně zadarmo. Pravidelně

se účastní všechny věkové generace. Program večera je plný hudby, tance, modliteb a chval, příběhů a svědectví, divadla a různých efektů. Po celý večer jsou k dispozici kněží ke svátosti smíření a modlitebníci na

přímluvnou modlitbu. Je to večer otevřený úplně pro každého (v průběhu dne probíhají pozvání v podobě evangelizace na ulici). Cílem je nést radost, naději a Boží lásku lidem.

Godzone tour se letos

uskutečnila poslední týden v říjnu, vrcholila v sobotu 29. října v Bratislavě a zúčastnilo se jí přes dvacet tisíc lidí. V předchozích letech jsme se mnozí účastnili společně s děkanátním společenstvím z Hodonína, letos jsme se do Bratislavy vydali my bojanovští společně třemi auty.

A jak to hodnotí jedna z účastnic Kateřina Vichová:

„Letošní Godzone, který se odehrával v Bratislavě, byl pro mě úplně nový zážitek. Nejprve jsem vůbec nevěděla, co od toho čekat. Z různých stran jsem slyšela různé názory – „Setkání pro mladé věřící

lidi... Něco jako koncert s duchovní tematikou... Jsou tam písničky i nějaká svědectví... Křesťanská párty...“ bylo pár odpovědí, které jsem dostala. A vlastně měli všichni pravdu. 😊 Když jsem očekávala všechno, stejně jsem byla ve výsledku příjemně překvapena a odnesla jsem si silné pozitivní zážitky.

Díky vstupenkám, které byly zadarmo a které jsme si zařídili již předem, jsme se bez problémů dostali do arény Incheba, kde čekalo na zahájení už spousta lidí. Ti, kteří chtěli nasávat atmosféru zblízka, měli možnost stát přímo pod pódiem, jinak bylo nachystaných také hodně míst k sezení.

Okolo šesté hodiny večer se světla varéně zhasla a mě naprosto pohltila ta atmosféra. Hned na začátku šla vidět propracovanost akce a nadšení lidí, kteří se na Godzone Tour podíleli. Světelné efekty, pohyb na pódiu i kvalita písni byly zkrátka dechberoucí. Písničky jsme díky textu, který běžel na plátnech po stranách pódiá, mohli zpívat spolu se zpěváky a více se do písni vžít a uvědomovat si hloubku slov, která chválila Boha a všechny jeho skutky. Tato hudební část byla prokládána svědectvími, která byla kreativně doplněna například skupinou tanečniců s rekvizitami či

scénickým tancem, který vyjadřoval pocity z mluveného slova znějícího v pozadí.

Tématem letošního Godzone bylo heslo: **Nevzdávej to!** Krátké, jednoduché a výstižné. Každý si v něm

mohl najít to své. Ať to jsou potíže ve škole, rodinné nebo partnerské vztahy, potýkání se s těžkou finanční situací a podobně. Tato krátká věta nám měla připomenout, že je tady stále někdo, kdo nás miluje

neskutečnou láskou, vždy tady pro nás bude a že to nikdy nesmíme vzdát!“

připravila
Kristína Podešvová

Večer plný radosti a chval

Co obnáší žít v evangelizační škole na jihu Francie, jsme se dověděli v pátek 4. listopadu, kdy naše dvě mladé farnice Leona a Kristína uspořádaly večer věnovaný právě komunitě Jeunesse – Lumière (JL). A byl to moc pěkný večer. S pomocí promítaných fotek jsme mohli nahlédnout do míst této neobyčejné školy i do jejího okolí. Jak tu probíhá běžný den, jak prožívají liturgii, jak slaví svátky, jaký je o. Daniel Ange..., o tom všem holky poutavě mluvily. Taky o tom, že to nebylo vždy lehké, že neznaly dobře jazyk ani místní kulturu, ale že s důvěrou v Boží pomoc zvládly vše, i ty obávané misie ve školách i na ulicích. 😊

Následoval čas chval, ve kterém jsme společně děkovali Pánu za jeho blízkost a za vše, co pro nás dělá. Byl to požehnaný večer a myslím,

Leona a Kristína během večera věnovaného komunitě Jeunesse-Lumière

že mnohým z nás zahořela srdce.

Už v minulých číslech Cesty děvčata psala o tom, jaké bohatství přinesl do jejich života rok věnovaný Bohu právě na tomto místě. Děkuju

jim, že se o to podělila a že chtějí rozdávat dál z toho, co tam načerpala. Jsme rádi, že jejich pobyt v JL přináší ovoce pro celou naši farnost.

A. Tlachová

Duchovní obnova v Břežanech

Na začátku letošního adventu odjelo dvádnáct žen na duchovní obnovu do Břežan. V klidném prostředí jsme si chtěly odpočinout a na začátku adventu načerpat i po duchovní stránce.

O duchovní program se postaral o. Petr. Tentokrát jsme rozjímaly nad obrazy známých malířů. Ke každému jsme dostaly komentář a potom přemýšlely, co říká obraz nám. Obrazů bylo celkem pět. Některé jsme viděly poprvé, jiné byly známější.

A protože jsme každá jiná, i obrazy k nám promlouvaly různě. Většina z nás se shodla, že obraz Marie z Magdaly je nám nejbližší. Obraz je dílem finského malíře Alberta Edel-felta (1854 - 1905).

Pohled ženy na Ježíše může být pohledem prosebným, vděčným, plným úžasu a pokory, radostným, že Ježíše konečně našla...

V gestu ruky k nám Ježíš promlouvá také různě: běž a nehřeš více, uzdravím tvoje nemoci, postarám se o tebe i tvoji rodinu, nepřestávej se modlit za mír, máš můj pokoj, jsem s tebou...

Prožili jsme také společnou mši a adoraci. Našel se čas i na volnou zábavu u kávy a čaje.

Děkuji o. Petrovi za přípravu duchovní části a všem ostatním za hezké chvíle.

účastnice obnovy

Adventní duchovní obnova

Letošní adventní duchovní obnova proběhla 2. a 3. prosince. Prožili jsme ji s o. Pavlem Kopečkem z Násedlovic, který své zamyšlení zaměřil na advent, liturgii a modlitbu.

V promluvě při mši v pátek nám o. Pavel přiblížil, že prožít duchovní obnovu znamená stáhnout se, skrýt se, uzavřít do sebe, aby-

chom mohli prožít čas v zaměření na Boha. Toto nás má především vést k modlitbě, k rozjímání nad tím, co slyšíme. Máme se

snažit více poznat, jaký Bůh je. Uvědomit si, že jsme součástí Božího příběhu a on je součástí našeho života.

Papež Pavel VI. řekl: „Liturgie je školou modlitby a duchovního života.“ Když prožíváme mši svatou, prožíváme něco tajemného. Každá mše má vyústit v přijetí eucharistie, abychom se stali součástí tohoto tajemství.

Evangelium bylo o uzdravení dvou slepců, kteří volali na Krista: „Pane, smiluj se!“ a šli za ním. Vedla je víra a díky ní se jim vrací zrak. I my máme jít za Kristem, abychom prohlédli. Je moc důležité, aby člověk věřil Bohu, toužil po něm, miloval ho. Ale my si máme uvědomit i druhou stránku, že Bůh věří každému z nás, miluje každého z nás a v každém z nás vidí naději. A s každým z nás má velkou trpělivost.

Páteční přednášku začal o. Pavel vstupní modlitbou večerní mše svaté: „S bděním a modlitbou očekáváme Kristův příchod.“ Modlitba je postoj, který má člověka provázet celý život, zvláště pak v adventu. Víc si uvědomujeme, jak modlitba souvisí s časem. Modlitbou čas proměňujeme, posvěcujeme. Když se modlíme, tak se měníme. Kolik času má mít člověk na modlitbu? To je různé, jiný čas může věnovat modlitbě zaměstnaný člověk a jiný čas řeholník. Ale je třeba si uvědomit, že modlitba nás učí dobře užívat čas, protože nás vede ke Kristu.

Apoštol Pavel říká, abychom se modlili bez přestání. Abychom byli s Bohem ve spojení celý den. Modlitbou nejsou jen moje slova, moje myšlenky, ale je to uvědomění si a zažívání toho, že Bůh je součástí mého života a že vím, že je stále se mnou. Náš život má být neustálou Boží chválou a to tak, že žijeme v milosti posvěcující a bojujeme proti hříchu.

V sobotu ráno mluvil o. Pavel o tom, že je těžké najít si denně čas pro modlitbu. Je to ale velmi potřebné, abychom rostli ve

O. Pavel Kopeček při adventní duchovní obnově

vztahu s Ježíšem. On nám chce dát svého Ducha, chce, aby Boží království bylo mezi námi. Jan Křtitel nás vybízí, abychom zbystrili a svůj pohled upřeli na Ježíše. Abychom ve svém životě hledali Ježíšovu přítomnost. On je v našem životě přítomný. Celý náš život je vlastně adventem. Směřujeme k tomu, abychom s Ježíšem žili v jeho království.

O. Pavel na závěr zdůraznil, že nejdůležitější nejen v adventu je projevat lásku Bohu a lidem kolem nás. Konat gesta lásky, věnovat Bohu i lidem svůj čas a pozornost. Tehdy bude Boží království mezi námi.

*připravila
B. Bílíková a A. Tlachová*

Kurz Alfa 2022

Letos v září začal již několikrát kurz Alfa. Spolupráce hodonínské a bojanovské farnosti se osvědčila a vše probíhalo stejně jak v minulých letech. Přednášky, občerstvení, diskuze ve skupinkách. Tento rok jsme společně strávili jeden den na Velehradě. Stejně jako v minulých letech se na Alfě přihlásili starší i mladší účastníci. Lidé hledající, plní otázek, i ti, kteří chtěli strávit čas mezi věřícími lidmi. Ve skupinkách jsme mluvili o církvi, modlitbě, víře atd. I když bylo účastníků z řad hledajících méně než jindy, i tak byla Alfa opět povedená a požehnaná.

Novinkou letošní Alfy byla „přípravka“ z Blatnice pod Svatým Antonínkem, což byli budoucí organizátoři, kteří se připravovali na tuto úlohu u nich ve farnosti. Vyprošujeme jim Ducha svatého k této službě!

*připravil
P. Martínek*

Malé ohlédnutí za tím, co prožila Schola Juvenes v roce 2022

Rok 2022 byl pro naši Scholu Juvenes dalším velkým skokem vpřed. V neděli 2. ledna jsme ještě zúročili naši snahu z konce loňského roku a doprovodili desátou mši svatou písněmi s vánoční tematikou.

Vyprosili jsme si společně Boží slovo „O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha.“ (F 4,6) A jak se později ukázalo, bylo pro nás opravdu seslaným vzkazem z nebe. Koncem února oslavila naše

schola druhé narozeniny. Tehdy přišel moment, kdy opadlo původní velké nadšení, a nám se do cesty postavila první překážka. Vystaly otázky o budoucnosti, dalším směřování, o našem přístupu a ochotě vkládat do fungování určité úsilí. Společně jsme se snažili přijít na řešení... Ale také musel najít odpovědi každý sám u sebe. Věříme, že právě i naší modlitbou a působením Ducha svatého byla krize překonána a článek tak tímto nekončí.☺

V průběhu roku jsme hudebním doprovodem přivítali do naší křesťanské rodiny pár Božích dětí, doprovodili snoubence do života manželského a v sousedních Prušánkách byli u toho, když tamější třetřáci přijali poprvé Krista v eucharistii. Je nám ctí být součástí těchto významných životních okamžiků a jsme vděční, že se nám těchto příležitostí dostává. Vedli jsme také křížovou cestu, říjnovou pobožnost a několik adorací. Začátkem školního roku jsme odehráli

nedělní mši svatou s prosbou za nás a za všechny mladé lidi z naší farnosti.

Jelikož vedle hudebního uskupení tvoříme také společenství, sahá naše aktivita i za meze hudby. V postní době jsme se společně zapojili do farní štafety, někteří z nás se zapojili do organizace farního dne a před vánočními svátky jsme již podruhé roznášeli betlémské světlo starým a nemocným. Od štědrého sponzora se nám dostalo daru v podobě stejných košil a založili jsme scholovsko-juveneský profil na instagramu. Tam také můžete nahlédnout i do zákulisí našeho fungování.

Vrcholem celého tohoto roku se pro nás stal druhý červenový páteční večer. Po

poctivém a vyčerpávajícím několikaměsíčním zkoušení jsme při příležitosti Noci kostelů odehráli náš první koncert, který v nás ještě stále doznívá. Touto cestou bychom chtěli poděkovat všem za kladné ohlasy. Mají pro nás velký význam, jsou motivací do další činnosti a dosvědčením, že všechny ty nervy za to stály. Záznam je stále k dispozici na youtube kanále naší farnosti, pokud by někdo chtěl koncert ještě zpětně zhlédnout.

Aktuálně jsme v zápalu pilného cvičení na naše tříkrálová vystoupení. Počátkem roku doprovodíme mši svatou na svátek Tří králů a staneme se součástí Tříkrálového koncertu na podporu stacionáře Vlaš-

tovka, na který vás tímto srdečně zveme. Společně se skupinou Adorare se na vás budeme těšit v neděli 8. ledna 2023. Můžeme prozradit, že v našem podání zazní i autorská tvorba z dílny Říši Lekavého, který do nás vložil svou důvěru, za což mu tímto děkujeme. Naše diáře se již plní termíny nejrůznějších akcí, kterých budeme součástí. Těšíme se a doufáme, že se na některých uvidíme společně s vámi.

Lucie Horáková

Ministranti si na schůzce zvolili svého nového náčelníka.

V sobotu 3. prosince jeli nejpilnější ministranti za odměnu do Laser Arény do Brna.

Jiná skupina tam byla o dva týdny dříve.

V poslední době společenství mládeže netrpí nedostatkem účastníků...

Petr Krenický

Ve středu 7. prosince se mi po dlouhé době podařilo telefonicky spojit s otcem Petrem Krenickým. V průběhu rozhovoru jsem si dělal poznámky. S jeho svolením se nyní s vámi o jejich podstatnou část chci podělit.

Petre, dozvěděli jsme se, že jsi byl v minulých dnech deportován z Melitopole okupované Ruskem...

A, je to tak. Stalo se to koncem listopadu. Důvodem je to, že Moskva vystupuje na okupovaných územích nepřátelsky vůči všem křesťanským církvím kromě pravoslavných, kteří se hlásí k moskevskému patriarchátu. Ostatní církve jsou zakázány. Všichni katoličtí kněží museli oblast opustit. Některé dokonce uvěznilo a obvinilo z organizování ozbrojeného spiknutí proti Rusku. Přesně jak v naší zemi v padesátých letech...

Jak tvoje deportace proběhla?

Už delší dobu jsem pocítoval zvýšený zájem tajné ruské policie. Několikrát prohledávali náš kostel i faru. Tušil jsem, že se mé působení v Melitopoli blíží ke svému konci.

A potom už to šlo ráz na ráz. Přišlo si pro mě několik vojáků. Chovali se velmi surově. Zatkli mě, nemohl jsem si s sebou vzít vůbec nic. Spoutali mě. A potom

mě bili. Velmi silně jsem cítil první ránu. Ty ostatní už jsem vnímal méně. Na hlavu mi nasadili jakýsi pytel. Začal jsem se dusit. Řekl jsem jim: „Dusím se. Tak buď mi ještě rychleji pomozte do nebe, nebo ten pytel povolte.“ Po chvílce ho uvolnili a mně už se dýchalo lépe. Po celou dobu jsem se modlil.

Vysadili mě asi osm kilometrů od současné hranice mezi ruskými a ukrajinskými silami. „A teď už půjdeš pěšky,“ zařval na mě jeden z vojáků. „Stejně daleko nedojdeš, někdo tě určitě zastřelí,“ dodal výsměšně. Došel jsem až k hranici. Těšil jsem se, že už mě čeká setkání s Pánem. Ale zklamali (úsměv) – nikdo po mě nestřílel. Za hranici mě jeden dobrý muž vzal do auta. Sedl jsem si na měkké sedadlo a vyčerpáním jsem se rozplakal.

Jaká je situace na okupovaných územích?

Vládne tam obrovský strach. Rusové mají všude plno udavačů. Lidé jsou tajnou policií přepadáváni ve svých domovech. Jedna babička si na trhu v Melito-

poli postěžovala, jak těžko se nyní žije. Za půl hodiny pro ni přišli vojáci, nasadili jí pouta, odvedli neznámo kam...

Také ruští vojáci jsou ovládnuti strachem. I ti, kteří se ke mně původně chovali slušně, začali později říkat: „Nemůžeme jinak. Máme rozkazy postupovat tvrdě.“ A tak to i dělají. Je to skutečná diktatura strachu – jako za komunistů u nás. Ale ještě daleko horší.

Většina vojáků v Melitopoli byli žoldnéři z nejhudších oblastí Ruska. Kradou úplně všechno: auta, nábytek, všechno možné domácí vybavení... Častá jsou i znásilnění nebo dokonce vraždy civilistů.

Mnoho mých starších farníků zemřelo proto, že neměli ani ty nejjzákladnější léky. Po nějaké době nám byly zasílány léky ze Záporoží, ale dodávka byla cestou často rozkradena.

Co bys řekl lidem v naší zemi, kteří Rusko podpořují?

Nevědí, co dělají. Argumenty pro Rusko zaznívají zpravidla dva. Ten první –

Rusko brání tradiční hodnoty proti zkaženému Západu. Na to říkám: Rusko je daleko zkaženější než Západ! Korupce, daleko větší množství potratů než na Západě, nedůvěra v pravoslavnou církev, která je provázaná s vedením státu... Mnoho mladých raději přechází k islámu.

Druhý argument říká, že se Rusko muselo bránit, že válku vyprovokoval Západ. Na to říkám – není to pravda. A i kdyby – teoreticky – nějaké provokace byly, není to omluva pro přepadení cizí země, pro zabíjení bezbranných žen a dětí, pro mučení zajatců!

Ruská propaganda je obrovsky účinná. Vše, co dělají Rusové, líčí v růžových barvách. A tato propaganda ovlivňuje i velké množství lidí po celé Evropě. A to tak šikovně, že si to ti lidé vůbec

neuvědomují. Jsou na tom podobně jako Adam s Evou, kteří naletěli hadovi a jeho našeptávání.

Jak se ti nyní daří?

Prošel jsem zkušeností, kterou jsem si před tím vůbec neuměl představit. V takových chvílích člověk úplně všechno přehodnotí. Uvědomoval jsem si silně: možná prožívám poslední okamžiky svého života. Vztah k Bohu je to nejdůležitější. A také je to to jediné, co člověku v takové temnotě zůstane.

Při každém výsledku i při bití jsem se modlil. Vnímám jsem, že jsem v Boží náruči. Jako by Bůh stál mezi mnou a tím zlem, které na mě útočilo. Bez modlitby bych to vše nevydržel. Člověk je slabší než síla Zla. Když se ale opře o Boha, má spojence, který nad zlem zvítězil.

Po propuštění jsem byl na různých vyšetřeních, zvláště na vyšetření srdce. Lékaři nic závažného nenašli.

Stále ještě je ve mně plno emocí. Občas mě dostihnou. V takové chvíli nemohu mluvit, z očí mi tečou slzy...

Chceš něco vzkázat našim farníkům?

V posledních týdnech jsem si daleko více uvědomil sílu toho, že patřím do církve. Nejsem sám. Je mnoho lidí, kteří se za mě, za mé farníky modlí. Je to velká pomoc, velká opora.

Moc tímto děkuji vám, přátelům z Bojanovic, za vaše věrné modlitby i za další podporu. Pomáháte tím daleko více, než si myslíte...

rozhovor vedl
o. Petr Karas

SVĚDECTVÍ

Neboj se, vždyť já jsem s tebou

Podstatnou knihou pro nás křesťany je Bible, prostřednictvím níž, jak věříme, k nám Bůh promlouvá. Občas pro nás může být Písmo svaté příliš náročné a těžké na pochopení, což nás může od čtení odrazovat. Na dru-

hou stranu nám ale také v určitých situacích může nabídnout přímé a jasné sdělení a poskytnou nám tak například povzbuzení nebo odpověď na otázku, se kterou si již dlouho nevíme rady.

V naší farnosti si začátkem

ledna můžeme vyprosít Boží slovo pro následující rok. Pro mě to letos bylo opravdu silným zážitkem. Před oltář jsem klekla s myšlenkami, že ten rok bude vážně náročný. Čeká mě výběr vysoké školy, přijímací zkoušky, a hlav-

ně také ukončení střední školy v podobě maturity. Hlavou se mi začaly honit pochybnosti. Co když to nezvládnou? Co když něco nevyjde tak, jak má? Pociťovala jsem strach. Bála jsem se. Natáhla jsem ruku, vytáhla kartičku a dostala odpověď. *Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlíže se úzkostlivě, vždyť já jsem tvůj Bůh.* (Izajáš 41,10)

Na rovinu říkám, že klidnou mě to nenechalo, a to jsem ještě nevěděla, že to není vše. Po skončení adorace jsem se před kostelem

dala do řeči s ostatními mladými. Mezi nimi byla i Majda, jedna z mých nejbližších kamarádek, kterou v tomto roce čekaly tytéž zkoušky, navíc v září loňského roku přistoupila k svátosti biřmování s prosbou, aby ji v životě méně ovládal strach. I ona si vytáhla velmi výstižné Boží slovo. *Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlíže se úzkostlivě, vždyť já jsem tvůj Bůh.*☺

Naše Boží slova na rok byla úplně stejná a o to byl zážitek ještě silnější. Při všech různých zkouškách,

kteří nás potom čekaly, jsme měly kartičku s Božím slovem u sebe a shodly jsme se, že i když se to může někomu zdát jako jeden obyčejný papírek s několika slovy, pro nás to byla a je opravdu velká útěcha, opora a pomoc. Právě díky Božímu slovu jsme vše, co nás v tomto roce čekalo, zvládly s větším pokojem a klidem.

Závěrem snad jen drobná výzva, jelikož to bude brzy opět aktuální: Jděte si vyprosit Boží slovo.☺

Lucie Horáková

Co všechno byli lidé ochotní udělat pro Boží požehnání aneb Jak se kdysi putovalo do Vambeřic

Holdně mě oslovil zajímavý text o pouti do Vambeřic (leží v polském Kladsku), který sepsal v roce 1983 pan Karel Elsner z Břeclavi. Byla to velmi náročná pout', cesta trvala 16 dní a podmínky putování byly holdně tvrdé.

Bojanovští poutníci se přidávali k procesím, které vycházelo z Tvrdomic počátkem května a ke kterému se postupně přidávali poutníci z různých obcí v okolí. Každá z nich měla vlastní kříž nebo korouhev, často bylo v procesím i deset křížů. Každý houf šel sám, to kvůli tomu, aby bylo slyšet zpívání a modlení. Pouze pokud procházeli

poutními místy, tak se srazili všichni dohromady – po cestě tam navštívili Rajhrad, Tuřany, Sloup, horu Kalvárii u Jaroměřic, Kladsko a Vartu (poutní místo v polském městě Bardo). Spojili se i ve Vambeřicích, aby byl příchod slavný. Počet poutníků býval vysoký, běžně putovalo až 700 lidí. Na místě byli tři dny, aby mohli vykonat všechny

pobožnosti a navštívit kaple, kterých je tady 74 a jsou roztroušeny po kopcích. Společně ušli dvakrát asi 260 kilometrů!

Při zpáteční cestě navštívili tato poutní místa – Králíky (hora Matky Boží), Křtiny, Sv. Jan Nepomucký, Lutrátek u Němčan (zde je kaple Sedmibolestné Panny Marie) a Žarošice. Do Žarošic jim

přišlo naproti procesím – přinesli jim jídlo a pak se každý houf už vydal do své obce. Přivítání doma bylo slavnostní – vítali je s hudbou a družičkami. Ty udělaly kolem poutníků kruh, a tak je vedly až do kostela.

Kdo se pouti zúčastňoval? Byla to především svobodná děvčata a hoši, kteří měli jít na vojnu. Zbytek tvořily převážně ženy, které už neměly malé děti. Mužů chodilo málo, většinou nemohli nechat hospodářství nebo řemeslo jen tak. Poutě vodili zpěváci. Z každé obce jeden nebo dva. Uměli spoustu písní a modliteb, které vhodně střídali, aby cesta nebyla jednotvárná. Také znali různé příběhy, co se kde stalo a proč byl kříž postaven právě tam, kde stál. Cestou se také u každého kříže a Boží muky pomodlili. Na poutních místech se pak konaly různé pobožnosti, například křížová cesta a různé

modlitby u kaplí. Za tyto služby se dávaly zpěvákům drobné peníze, byla to náhrada za to, co doma zameškali.

Co jedli po cestě? Každý poutník měl pecen chleba, dvě šrůtky uzeneho masa a nějaké další pečivo. Děvčata po cestě vařila polévku. Byly mezi sebou domluveny, co která ponese. Jedna hrnek zasmažky a zeleniny, druhá pytlík nudlí, třetí větší hrnek na vaření. U lesa si udělali ohniště, navařili, pojedli a putovali dál. Nevařilo se ale každý den. Kde to bylo možné, tam se polévka kupovala. Poutníkům vezl věci forman až do Jaroměřic. Pak už si to nesl každý sám.

Jak spávali? Ve stodolách, na půdách i v domech, kde jim prostřeli slámu. Ženy měly vlnáky na přikrytí, muži haleny nebo kabáty. Za nocleh se nic neplatilo a také nikdo poutníkům nocleh neodepřel.

Vždy se na poutních mís-

tech kupovalo něco na památku, taky na ofěru se dávalo. Formanovi se platilo, takže finanční náklad byl dost velký. Chudobnější ženy chodily na tzv. pťání do Vambeřic. Navštěvovaly sousední obce a prosily hospodyně o příspěvek na cestu a slíbily, že se za ně ve Vambeřicích pomodlí. Dostávaly peníze, mouku atd. Těž domácí jim nosili příspěvky na cestu. Pomáhala celá obec.

Takto se konávala pouť až do začátku 20. století. Pak už začaly některé obce jezdit vlakem do Olomouce a odtud pěšky. Tím zkrátily cestu na 8 dní. Z Bojanovic, Mutěnic, Moravské Nové Vsi a dalších obcí chodili pěšky až do první světové války. Těmto poutníkům se chodilo naproti až do Křtin.

Pod článkem je ve zdrojích uvedeno jméno Marie Maršáلكové z Dolních Bojanovic (již mnoho let nežijící účastnice této pouti). Já sama jsem nikdy o putování bojanovských do Vambeřic neslyšela. Je obdivuhodné, co všechno byli lidé ochotní udělat, aby si u Matky Boží vyprosili požehnání. Jejich víra je mně příkladem a inspirací. Děkuju paní Štěpánce Salajkové za poskytnutí tohoto textu.

připravila A. Tlachová

Irena Šindarová

Často si myslíme, že některé úkony v kostele se prostě dělají samy. Znáte to? Samo sa to... ale skutečnost bývá jiná. Dnes vám představíme ženu z naší farnosti, která mám pod palcem nejen oltářní plachty.

Irena Šindarová pochází z Hovorán, vystudovala ekonomickou školu a po maturitě pracovala na účetním oddělení pro elektrárnu Hodonín. V roce 1984 se s manželem přestěhovala do Dolních Bojanovic a po mateřské dovolené nastoupila jako vedoucí školní jídelny. Dnes už je „čerstvá“ důchodkyně a ve školní jídelně předává své zkušenosti nové paní vedoucí a postupně jí pomáhá se zapracováním. Ve volném čase si ráda užívá babičkovské povinnosti s malou vnučkou.

Zhruba před dvanácti lety začala vypomáhat v našem kostele. Co všechno má na starost a v čem je náš kostel jiný? Dozvíte se v rozhovoru.

Ireno, hned na úvod se tě zeptám, co všechno máš v kostele na starosti?

Je to plachta (ubrus) na hlavní oltář, ke svatostánku, na evangeliář, ubrusy pod obětní dary, ubrusy dozadu na stolík, starám se i o záclonky ve svatostánku. Ty se ale vyměňují jen při

svátcích, jako jsou Vánoce a Velikonoce.

Po kom jsi tuto službu přebrala?

Přede mnou tuto službu vykonávala paní Marie Rajchmanová (pozn. roz. Hubáčková). Dělal to dlouhé roky. Dokonce i výšivky na plachtách a ubrusech jsou její práce.

A ona tě požádala, ať ji ve službě vystřídáš?

Ne. Poprvé před lety mě oslovila paní Marie Bohunová (manželka kostelníka),

jestli bych neuklízela v kostele. To jsem odmítla kvůli tomu, že úklid je plánovaný vždy v přesně stanovený den a čas. To jsem nechtěla slibovat. Po čase mě paní Bohunová oslovila znovu. Tentokrát s prosbou, jestli bych nepomohla paní Rajchmanové s žehlením plachet. Na to už jsem kývla. Řekla jsem si, že by člověk něco pro kostel dělat měl. No, a tak to začalo. Zašla jsem párkrát přímo k paní Rajchmanové, abych viděla, jak na to, a potom jsem práci sama přebrala.

Baví tě to?

Musím říct, že ano. Když jsem s tím začala, chytlo mě to. Mám z vykonané práce radost. Těší mě, když mi někdo řekne, že to v kostele vypadá hezky.

Kritizuje někdo?

I to se stalo, ale jde o výjimky. Na to si vždycky říkám, šak ať si to nekdo ide zkusit sám.

Během té doby, co tuto službu vykonáváš, pořídili jste už nové plachty?

Teď jsem nechala ušít dvě vyšíváné plachty. V Brumovicích jsme koupily výšivku, kterou Lidka Hunčová našla na plátno. Nedávno také přišla Marta Kaňová s tím, že některé kostely používají lesklé plachty, a protože se nám líbily, pořídily jsme celou soupravu i do našeho kostela. Dělal to chvíli neplechu, protože plachty na oltáři jezdily, ale to jsme vyřešily podšívkovou látkou. U Helenky Pazderkové jsem nechala vyšít dečky pod obětní dary. Ty staré už se pomalu rozpadaly.

Taky jsme teď plachty přešívaly, protože byly na tesilenu a pomalu se spíraly. S paní Kaňovou jsme zajely do Brumovic, nakoupily plátno a ona to celé

popřešívala. Což jí dalo taky spoustu práce.

Je náš kostel něčím specifický?

Je. Oválným oltářem, díky tomu je jeho úprava komplikovanější.

Abych se přiznala, postupně se práce pro kostel stala i mojí profesionální deformací. Začala jsem na sociálních sítích sledovat skupinu květinářek zabývajících se výzdobou kostelů. Sleduji, o kolik je jednodušší, když je oltář klasický obdélník. Je možné vymyslet spoustu věcí a různých úprav.

I když jsem někde v cizím kostele, vždycky se zaměřím na to, jakou mají výzdobu, jestli mají stejnou výzdobu a výšivku na všech plachtách a ubrusech. Zajímá mě to a inspiruji se tím.

Kdo ti pomáhá při výměně plachet?

Při výměně mi moc pomáhá Marie Kučerová.

A na oltáři se mění plachta jak často?

Paní Rajchmanová to poctivě dělala ke každému prvnímu pátku. Já bohužel tolik času nemám, takže většinou plachty vyměňuji ke slavnostem a na období

v roce, kdy je potřeba. Teď budeme měnit na advent s fialkovým pošítem a pak budeme dávat nové na Vánoce. Mění se i ke slavnostem během roku. Většinou plachtu ponecháme nějakou dobu, až než měníme na další období. Někdy taky nachystám jen bílou výzdobu a jen se dodělá ta barevná.

Tak to aby ses orientovala i v barvách, co kdy a na kterou slavnost.

To ano, ale není to tak složité. Má to svůj řád.

Nikdy ses nespletla?

Ano. I to se stalo. Na svatého Ducha jsem dala bílou plachtu a hned jsem

byla upozorněna, že má být červená.

Kolik času zabere celá příprava a jak celý proces přípravy a výměny probíhá?

Plachty peru, naškrobím a vyžehlím. Než nakropím, naškrobím a vyžehlím, vezme mi to celé jedno odpoledne. Všechno, co je rovné, pak nabalím na papírové trubky, na kterých to převezu do kostela. S velkou plachtou na oltář je to horší, tu musím poskládat tak, aby co nejméně utrpěla převozem. Naštěstí se natahuje, takže se vyrovná i pověšením.

Máš už třeba i vytipovaný prací prášek, který je na praní plachet nejlepší?

Zjistila jsem, že nesmím prát v tekutém prášku. Špatně na to pak chytá škrob. Přišla jsem na to časem. A taky používám normální škrob na vaření, protože po tekutém látka zašedne a nejde vyprat. A peru jen na třícítku, aby se prádlo nesepralo.

Tak ale to tě ty ruční práce musí opravdu bavit?

Baví. Mamka nás doma ke všemu vedla. Všechno, co umím, umím díky ní. Abych pravdu řekla, nemám práci, kterou bych nedělala

ráda... s výjimkou látání montérek (směje se). Vyšívám, pletu, háčkuji, pečů, vařím, všechno mě baví. V poslední době se bavím tím, že pletu oblečení pro vnučku.

A nechtěla sis i někdy sama vyšít plachtu nebo ubrus v kostele?

Jedna souprava na stolíky je moje, sama jsem je obháčkovala, ale na velký kus bych si netroufla.

Ví se o tobě, že pocházíš z Hovorany, a do Bojanovic ses přivdala. Jaké to pro tebe na začátku bylo?

Těžké. Milan (manžel) jezdil pracovat pryč v deseti až čtrnáctidenních turnusech a já jsem byla sama s klukama v dědině, kde jsem prakticky nikoho neznala, s výjimkou manželových příbuzných. Mám na tu dobu jednu vzpomínku. Když byl Roman malý, byla u nás babička ze Zlína a šli jsme se projít po dědině. Cestou mě tehdy pozdravila Lidka Rajchmanová, se kterou jsem se od vidění znala díky práci. Tehdy mě moc potěšilo a povzbudilo, že mě někdo pozdravil a hlásil se ke mně... Až díky práci ve školní jídelně jsem se postupně seznámila s lidmi z Bojanovic a zvykla si tu.

Ted' už znám Bojanovice a neznám Hovorany.

Když srovnáš Hovorany a Bojanovice, čím jsme jiní?

Nedokážu to srovnat. Jsem velký patriot a Hovorany jsou pro mě pořád „doma“. Moje hovoranská rodina byla moje opora a zázemí. Díky tomu, že Milan pracoval mimo domov, tak jsem se tam často vracela. Celý život jsem byla rozpolcená. V Bojanovicích jsem byla doma jen o víkendech, když byl doma i manžel.

Pocházíš z křesťanské rodiny? Byla jsi zvyklá chodit do kostela?

Ano, byla. Ale biřmování jsem si dodělala až tady v Bojanovicích.

V době, kdy byli kluci malí, jsem moc na mše nechodila. Teprve až byl taťka nemocný a ležel na JIP, tak nám řekl, ať chodíme do kostela... To mě tehdy oslovilo. Na jeho popud jsem se vlastně rozhodla i pro biřmůvku.

Jaké to pro tebe bylo v tom věku?

Bylo nás tehdy víc starších a měli jsme i svoji skupinu. Jsem ráda, že jsem se k tomu odhodlala.

Máš i nějaký oblíbený citát z Bible?

Oblíbený citát nemám. Snažím se číst si Boží slovo na každý den tak, jak se čte v kostele. Jednotlivé čtení a evangelium. A ráda čtu knihy s náboženskou tematikou. Třeba od otce Petra, nebo od otce Mikuláška o životě. Nedávno mě zaujala kniha od René-Lucka Vychoval mě gangster. No a každý den mi chodí na mobil verš z Bible, nad kte-

rým se snažím přemýšlet.

Blíží se Vánoce. Máš nějaké speciální přání?

Úplně konkrétní přání nemám. Byla bych ráda, kdybychom se měli všichni rádi a byli zdraví. A přeju si, ať rodina drží pohromadě tak, jak držíme.

Chtěla bych říct, že jsem vždycky chtěla mít dcery. Do porodnice jsme pokaždé jeli pro Michalku, i když to nevyšlo tehdy, přesto

nám Michalku Bůh dal jako snachu. Ted' děkuju Bohu, že máme dva kluky, že jsou takoví, jací jsou, a že si všichni rozumíme. Uvědomuji si, že to je velký dar.

Děkujeme Ireně za milý rozhovor i práci pro naši farnost. Přejeme ji hodně zdraví a sil, spokojenosti v rodině a aby jí i nadále šla práce od ruky a těšila ji.

Andrea Červenková

Josefovští farníci IV. část

I v tomto vydání Cesty se znovu podíváme do Josefova.

V Josefově se konají říjnové pobožnosti každý všední den a v neděli ve 14 hodin. Pobožnosti vede paní Anežka Petrášová. Společně se modlí růženec, litanie a zpívají se písně.

V neděli 30. října se mohli josefovští, ale i přespolní, zúčastnit na hřbitově pobožnosti za zemřelé.

V neděli 27. listopadu se v Josefově u kostela slavnostně rozsvítil vánoční strom.

O vánoční výzdobu se v Josefově starají všechny ženy, které mají na starosti úklid.

Sestavení a ozdobení betléma má na starosti paní Vladislava Lekavá s rodinou.

Zeptali jsme se paní Vladěny Lekavé: Jak se přihodilo, že máte na starosti betlém?

Přivdala jsem se do Josefova v roce 1985 a v té době zapůjčovala do kostela betlém rodina tehdejšího kostelníka Sasína. Pokud si dobře pamatuju, byl sádrový. Dříve býval v kostele velký papírový betlém rodiny Prátovy.

Po revoluci v roce 1989 farnost zakoupila nový betlém. Bylo to z její iniciativy, protože jsem chtěla nějaký hezký dřevěný betlém, který by se do našeho kostela hodil.

Náhodou jsem našla inzerát v novinách, kde nabízela vyřezávané betlémy paní Staňková ze Znojma. Vyřezala nám ho podle mých návrhů. Byl to jeden z prvních z její dílny. Další figurky byly doobjednány v roce 1998 od stejné řezbářky. Pan Luboš Marčík zhotovil stůl, na kterém betlém stojí dodnes. Syn Martin vyřezal palmy, hvězdu a zatím poslední figuru, černouška s pokladničkou. Každý rok s rodinou betlém sestavíme a postaráme se i o mech a další výzdobu betléma. Několikrát byl zapůjčen na různé výstavy betlémů.

Každou neděli při mši zpíváte žalmy. Kdo vás oslovil?

Oslovil mě Pavel Lacina, abych to zkusila. Přinesl mě a varhaníkovi Stanislavu Esterkovi žaltář Josefa Olejníka. Přijala jsem tuto službu, protože jsem od

dětství zvyklá zpívat nebo hrát na kytaru.

Děkuji paní Petrášové i paní Lekavé za jejich službu ve farnosti.

připravila
K. Košutková

Modlitební společenství naší farnosti

I v tomto vydání si představíme další modlitební společenství. Tentokrát charismatické.

Naše modlitební společenství vzniklo po skončení kurzu charismatické obnovy někdy v roce 2013. Už je to dávno a nikdo z nás si nepamatuje, kdy to bylo přesně. Dohromady se dala skupina lidí, kteří tehdy měli málo

co společného. Byli tam i někteří přespolní. Začínalo nás osm a do dnešní doby nás vydrželo šest. Čtyři ženy a dva muži. Scházíme se jedenkrát za čtrnáct dnů, i o prázdninách.

Účast na modlitbě ve spo-

lečenství vnímáme všichni jako velké povzbuzení ve víře. Cesta k Pánu Bohu není lehká a pro mě je lepší, když po ní můžu jít s podporou rodiny, farnosti a nyní i přátel z úterních setkání v modlitbě. Myslím, že jsme si blízcí ne-

jen ve víře, ale i ve všem, co život přináší, a stali se z nás dobří přátelé.

Naše setkání začínáme vždy pobesedováním o tom, co jsme prožili, co naše rodiny, kde jsme byli, jaké máme starosti. Já si totiž myslím, že svěřená radost je radost dvojnásobná, a svěřená starost je poloviční starost. Pak už se naše myšlenky ubírají k modlitbě. Nejprve

každý přednášíme své díky a prosby. I toto slouží k našemu sblížení, protože zde poznáváme naše radosti a starosti. Dále pokračujeme modlitbou růžence, litaniami a modlitbami z kancionálu. Téma našich modliteb je téměř vždy stejné. Točí se kolem našich rodin, dětí, přátel, farnosti.

V době mé nemoci byla účast ve společenství vel-

kým povzbuzením. Ale ne jenom přátelé ze „spolča“, nýbrž i mnoho lidí z farnosti mě vyjadřovalo podporu v modlitbě. To se ten kříž hned nese o hodně lehčeji. Tímto chci všem poděkovat a říct, že velkou zásluhu na mém uzdravení mají i vaše modlitby.

J. Salajka

SLOVO PRO DUŠI

Bůh je s námi

Opět jsou tu Vánoce, nejoblíbenější svátky. Většina lidí se na ně těší a děti, ty se přímo nemohou dočkat. Pro křesťany se jedná o oslavu narození Ježíše Krista, pro lidi světa o svátky pokoje, štědrosti a lidské pospolitosti.

V posledních letech se začíná objevovat nový vánoční fenomén. Někteří lidé na Vánoce opouštějí svoje domovy a odjíždějí trávit volné dny do hor či k moři. Anebo stráví večer Štědrého dne v hospodě. Dříve nepředstavitelná věc, že by takové zařízení mělo o Štědrém dnu otevřeno, se dnes stává stále častěji zvyklostí. Dokonce

jsem se v jedné vesnici našeho kraje setkal s nabídkou prožít společně štědrovečerní večer v kavárně.

Na Vánoce toužíme nezůstat sami. V rodinách někdy lidé pospolitost necítí, mnohdy žijí spolu, ale ve skutečnosti jen vedle sebe. O vánočních svátcích pak tato odcizenost a prázdnota zvláště doléhá. Svědčí to však také o ztrátě podstaty Vánoc.

Díky svému vtělení se Bůh stal blízkým člověku. Opravdovým Emanuelem, tj. Bohem s námi. On nás učí vidět v druhém člověku Kristův obraz a milovat ho soucitnou a činnou láskou.

A tak z nás jednotlivců tvoří společenství.

Vyprávěla mně jedna stará paní kostelnice, jak prožívá Vánoce. Je sama, vlastní rodinu nemá. Na štědrovečerní večeri si ji bere do své rodiny synovec. Pak ji doveze domů. Ona jde do kostela a až do půlnoci se modlí u betléma. Říkala: „Tam je mně tak dobře, vůbec se necítím sama.“

Přeji vám, ať také vy nikdy nemáte pocit, že jste sami. Kdo věří v Boha, ten nikdy není sám. Milostiplné Vánoce a požehnaný nový rok.

o. Josef Pohanka

Desatero tak trochu jinak

1. Nebudeš mít jiného Boha mimo mne:

Nenech se vykolejit nikým a ničím, co si na tebe dělá nárok, a přitom tě chce připravit o svobodu. Udělej si alespoň jednou v týdnu čas a přemýšlej, čemu vlastně věříš.

A zkus se podívat do Bible, jak to vidí tam.

2. Nebudeš zneužívat Boží jméno:

Říkej „Ježíši Kriste“ a „Pane Bože“ jenom ráno a večer v modlitbě.

Naučíš se tak děkovat a čekat pomoc od Boha. On ti ji nabízí.

3. Pamatuj na den odpočinku:

Jdi v neděli do kostela. Tak jako tvoje tělo potřebuje pravidelné jídlo, i tvoje duše potřebuje nasytit. Jinak budeš chodit jako tělo bez duše.

4. Cti svého otce i matku.

Pokud máš ještě rodiče, nezapomeň jim říct: Mám tě rád. Vážím si tě, i když mám na některé věci jiné názory. A to samé řekni i svým dětem.

5. Nezabiješ:

Odpusť někomu. Třeba jen proto, aby se ulevilo tobě.

Anebo proto, že to oběma udělá radost. Anebo proto, že i ty jsi někdy zažil odpuštění.

6. a 9. Nesesmilniš:

Vyhýbej se všemu, co tě vede ke hříchu smilstva, a že je toho hodně. A udělej si každý týden aspoň jeden den čas na rodinu. Prostě jen buďte spolu. A své ženě nebo svému muži nezapomeň dát pusy. Takovou, jako když jste spolu ještě chodili.

7. Nepokradeš:

Při každé výplatě si dej stranou nějaké peníze. A pak si s nimi vzpomeň na někoho, kdo je potřebuje víc než ty. I z mála můžeme někoho obdarovat nebo přispět na nějakou dobrou věc.

8. Nebudeš křivě svědčit:

Než pošleš dál nějakou „zaručenou“ zprávu, polož si dvě otázky:

1. Neublíží to někomu? 2. Chtěl bych, aby o mně kolovaly takové zvěsti?

10. Nebudeš dychtit:

Každý den večer si vzpomeň aspoň na jednu svou věc, která je pro tebe důležitá nebo tě těší. A poděkuj za ni. To je nejlepší lék proti závisti.

převzato z internetu

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Té noci složil jeden z pastýřů k jesličkám břemeno, které ho velmi tížilo. Pochopil, stejně jako bychom to měli pochopit i my, že je dobré si před Ježíškem vylít srdce a svěřit mu všechny skryté city.

Nejkrásnější dar, který mu můžeme dát, je naše srdce, takové, jaké doopravdy je, ne jaké bychom si přáli mít. Nikdo se v lidských srdcích nevyzná jako on. A tak s hrstí datlí pastýř daroval narozenému Pánu osten, který ho dlouho bodal u srdce: neshody s rodiči.

Byl to zamotaný příběh plný nedorozumění, jehož vlákna se časem neuhladila, ale naopak ztvrdla, jako by byla z ostnatého drátu.

„Navštívím je. Pokusím se to urovnat,“ řekl si pastýř, když se zvedl od jesliček.

V domě rodičů ho ale čekalo překvapení. Za okny bylo vidět slabé světlo, ale na klepání na dveře nikdo neodpověděl. Zneklidnilo ho to. Zaklepal u sousedů, jestli jeho rodiče někam neodešli. Kdepak, k večeru se vrátili z pole jako obvykle.

Pastýře přepadly černé myšlenky. Vyrázil dveře násilím a vnikl do domu. Všechno se zdálo v pořádku. Kameninové nádoby stály u vědra s vodou, nablýskané měděné hrnce visely na stěně, smrkové stoličky a velká ořechová truhla svědčily leskem o tom, že je maminka nedávno leštila. Všechno bylo čisté, popel z krbu vymetený a čerstvě vyloupané fazole napovídaly, že tatínek tam někde musí být. Přesto se manželská postel ve vedlejší místnosti zdála prázdná. To jen plamínek dohasínající svíčky vytvářel iluzi pohybu.

Pastýř se zklamaně chystal odejít, když vtom cosi zaslechl. Mohlo to být nesmělé zamňoukání kotěte, stejně dobře jako

vrznutí dveří. Zvuk vycházel z ložnice. Muž zvedl lampu ze stolu a podíval se znovu do ložnice. Zatajil se mu dech. Na posteli ležely vedle sebe dvě maličké děti. Museli to být jeho rodiče.

Přestože se to zdálo absurdní, poznal je na první pohled. Maminčiny světlé oči a tatínkovy tmavě hnědé se na něho dívaly jako kdysi dávno: laskavě, mile a něžně. Pastýřovi přejel mráz po zádech. Nebylo to strachem, ale samou radostí. Neptal se, jak nebo proč se udál takový div. Jednoduše o ně začal starostlivě a něžně pečovat.

Umyl je, osušil a zavinul do plenek, nakrmil je teplým mlékem svých ovcí, pomazlil se s nimi a zazpíval jim tu nejkrásnější ukolébavku, kterou znal. Pamatoval si ji z dětství. A nakonec nad nimi bděl, když usnuli.

Ráno ani trochu nezapochoval, že ruka, která mu vklouzla do vlasů, patří jeho mamince, a že škádlivým štípnutím do tváře ho budí jeho tatínek. Nemuseli nic vysvětlovat. Všichni tři pochopili, že dítě, které vyrostlo, je dospělý člověk, a že rodiče se k stáru stávají dětmi.

Předešli bychom spouště nedorozumění, kdybychom všichni pochopili respekt, s jakým se u jesliček dívali Josef s Marií na Ježíška a s jakým každému z nás hledí do očí Boží Syn.

převzato z internetu

připravila Mirka Červenková

Řeholní život v České republice Řád menších bratří konvektuálů (Minorité)

Milí přátelé,

v tomto díle si představíme další skupinu řeholních řádů, a to takzvané žebravé řády. Pravidelní čtenáři této rubriky si možná matně vzpomenou, že jsme tuto skupinu řádů již „načali“ v čísle 1/2021, kdy jsme si představili jeden z nejznámějších žebravých řádů – františkány. V tomto díle tedy budeme pokračovat dalším známým řádem, který vznikl jako odnož františkánů, tedy **minority**.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Jak už bylo zmíněno, minority řadíme mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řeholní společenství, která se zřekla vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i co do řádu jako celku. Na rozdíl od nežebravých řádů **nedisponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů** a jsou **závislé na vlastní práci a darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století.

Vznik a rozvoj

Za okamžik založení Řádu bratří menších konvektuálů (OFMConv.), který si v České republice, v Rakousku, Německu a na Slovensku

ponechal starobylý název „minorité“, se považuje rok 1209, kdy svatý František z Assisi (kolem 1181-1226) navštívil s prvními spolubratry papeže Inocence III. a dostal ústní schválení způsobu svého řeholního života. Řád jako celek přijal postupem doby od papežů povolení k nové interpretaci řehole ve snaze reagovat na dynamický růst počtu členů a na požadavek vzdělanosti související s potřebou nových přednášejících na vznikajících univerzitách. Zároveň se od počátku objevuje duchovní proud usilující o věrné zachová-
vání řehole chápané v jejím původním duchu. A tak postupně vznikají dvě velké spirituality. Konventuální (konvent = klášter) charak-

terizuje život v kláštorech ve větších komunitách, odpovídající na znamení doby a potřebu větší vzdělanosti bratří. Observantní (lat. observare, „zachovávat“) se snaží zachovávat řeholi v jejím původním duchu, život v menších společenstvích, především na poustevnách s větším stupněm radikálnosti. Po nezdařených pokusech o sjednocení nakonec roku 1517 z jednoho řádu povstávají dva nové: Řád bratří menších regulární observance, který získává od papeže právní prvence a Řád bratří menších konvektuálů. Dále se oba řády ubíraly vlastními cestami přes nejrůznější úskalí historie.

Řád minoritů je rozšířen prakticky po celém svě-

tě. Má své misie v Africe, v Jižní Americe, na Dálném východě, v bývalých zemích Sovětského svazu atd. Počátky přítomnosti bratří na území dnešních Čech sahají až do roku 1225 (tedy ještě do doby života sv. Františka), kdy přišli do Prahy na pozvání krále Přemysla Otakara I. a usídlili se při kostele sv. Jakuba, kde byl v následujících letech Václavem I. vybudován klášter. Následuje založení dalších klášterů v Olomouci, Brně a Jihlavě. V Praze zásluhou svatě Anežky vzniká druhý klášter minoritů Na Františku. Rychlý rozvoj minoritského řádu dosvědčuje ustanovení českopolské provincie (1253), která má roku 1343 sedm kustodií a 43 klášterů.

V 1517 vzniká samostatná Česká provincie pod patronátem svatého Václava, později v roce 1732 samostatná Moravská provincie svatého Cyrila a Metoděje. Obě provincie, česká a moravská, se po josefínských reformách spojily v roce 1822 v jednu provincii svatého Cyrila a Metoděje.

Nejtěžšími obdobími pro provincii byly husitské války, třicetiletá válka, josefínské reformy a doba komunismu. Po vzniku Československé republiky dochází ke

spojení české provincie se slovenskými kláštery a roku 1925 vzniká Československá provincie svatého Cyrila a Metoděje. V době komunismu se bratři snažili udržovat vzájemné kontakty jak mezi sebou, tak i se zahraničím. Pokud to bylo možné, zapojovali se do života církve ve farnostech, kde působili. Zásluhou zesnulého otce Maxmiliána Stařinského se rozvinula spolupráce s polskými provinciemi. Roku 1993 bylo Slovensko začleněno do krakovské provincie.

Pro českou provincii měla od dávných dob velký význam úcta k blahoslavené Anežce Přemyslovné a úsilí o její kanonizaci. Roku 1947 otec Norbert Škrdlík přednesl generálnímu ministru jménem provincie prosbu o zahájení procesu její kanonizace a dlouhé roky tomuto úkolu věnoval mnoho námahy. Anežčino svatořečení znamenalo nejen pro českou provincii minoritů, ale také pro českou církev a společnost velký předěl.

Organizační struktura

Nejvyšším představeným minoritského řádu je generální ministr, sídlící spolu s generální kurií v Římě. Řád je rozdělen na jednotlivé provincie, které jsou spo-

jeny do větších celků podle zeměpisné polohy. V čele provincie stojí provinční ministr (provinciál). Bratři žijí v řeholních domech (konventech), představený domu se nazývá kvardián.

Charakteristika

Svatý František neomezil vnější činnost řádu přesnými hranicemi. Jeho základním posláním je důsledný život podle evangelia, jak stojí v řeholi svatého Františka. A žít evangelium znamená jít cestou obrácení, modlitby a postu, chudoby, bratrské lásky, pokory, prostoty srdce, radosti, odpuštění a stálého usmiřování se... Žít evangelium znamená oslavovat nebeského Otce a stávat se podobnými Božímu Synu Ježíši Kristu. „Prostřáček z Assisi“ připomíná svým bratřím, že se nemají příliš zatěžovat starostmi o tento svět s jeho marnou slávou, ale nade všechno mají toužit po tom, aby měli Ducha Páně. Bratři, ať už klerici nebo ti bez svěcení, působí ve farnostech, věnují se práci se skupinami různého zaměření (chudí, mládež, nemocnice, věznice), pořádají lidové misie a exercicie. Mezi jejich tradiční činností patří také studium (mezinárodní centrum Seraphicum v Římě). Středisky

duchovního života a tradice řádu jsou kromě Říma Svatý konvent s bazilikou sv. Františka v Assisi, bazilika sv. Antonína v Padově s velkým vydavatelstvím Messaggero di sant'Antonio, polský Niepokalanów založený svatým Maxmiliánem Kolbem, který patří mezi největší katolické mužské kláštery na světě, mnohá poutní místa atd. Už několik let se úspěšně rozvíjí ekologické hnutí, které má za cíl vychovávat v duchu svatého Františka k zodpovědnému přístupu k přírodě a ke všemu stvoření.

Činnost

Činnost české provincie po sametové revoluci začala postupným obsazováním klášterních domů v Praze, Brně, Opavě, Krnově a Jihlavě. Klášter a kostel v Mostě byl zbourán při likvidaci starého města v roce 1980. Nejdůležitějším úkolem je společný život a duchovní obnova. V české provincii minoritě působí ve farnostech, dále pečují o poutní místo Panny Marie Bolestné na Cvilině, vydávají časopis Immaculata s mariánskou tematikou v duchu tradice svatého Maxmiliána Kolbeho, udržují kontakty s mládeží (Františkánské setkání mládeže o prázdninách, exercicie, společné poutě,

práce ve společenství během roku), a také vyvíjejí pastorační činnost pro řeholní sestry.

Řeholní oděv

Řeholní oděv je dvoudílný, původně popelavé barvy, od Francouzské revoluce černý. Skládá se z jednoduché tuniky přepásané bílým provazem (cingulem) se třemi uzly (symbolizují tři řeholní sliby); na tuniku se obléká kapuce.

Přijímání nových členů a formace

Noví členové jsou přijímáni nejdříve do postulátu, který trvá jeden až dva roky, pak vstupují do ročního noviciátu. Na jeho konci skládají jednoduché (časné) sliby. Tyto sliby každý rok obnovují až do doby, kdy složí sliby slavné (věčné). To je možné nejdříve po třech letech a nejpozději do devíti let od složení prvních řeholních slibů.

Kláštery u nás

Provinciálát Řádu minoritů a Konvent minoritů v Brně - brno.minorite.cz

Konvent minoritů v Praze - praha.minorite.cz

Konvent minoritů v Opavě - opava.minorite.cz

Konvent minoritů v Krnově - krnov.minorite.cz

Konvent minoritů v Jihlavě - jihlava.minorite.cz

Více o řádu také na: www.minorite.cz.

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

Můžeme? Chceme?

Mnozí rodiče každodenně řeší v rodině skutečné a náročné problémy. Kromě velmi běžných problémů s dětmi musí vyvažovat práci a rodinný život, vychovávat děti, zajistit finance a řešit manželské neshody. Každý den přináší svá dilemata i napětí. Tato realita je v ostrém kontrastu s vnímáním Svaté rodiny.

Zdálo by se, že Ježíš, Maria a Josef mají poklidný život. Vždyť Maria a Ježíš nikdy nehřešili a Josef se choval jako světec! Snadno bychom mohli Svatou rodinu vypustit z hlavy jako něco minulého a pro dnešní svět nedostupného. Je ale důležité, abychom se nespokojili s povrchním vnímáním Svaté rodiny!

Přestože žili v jiné době a kultuře, rodinný život Ježíše, Marie a Josefa nám může přinést naději. Ukazuje nám, jak i my můžeme žít jako svatá rodina. Josef i Maria měli skutečné problémy, dokonce vážné krize, jaké rodiny obvykle nemají.

Představte si, jak byste se cítili, kdyby ozbrojení vojáci chodili od domu k domu a hledali vašeho syna nebo dceru s úmyslem zavraždit ho! Může vás sevřít strach, hněv a zatrpklost nejen na dny, ale na celá léta. To je jen jedna ze zkoušek, jaké snášeli. Báli se o synův život, a proto utekli z domu. Později museli odpustit těm, co jim ublížili, aby je nepřemohla zahořklost.

Ježíšovi rodiče měli i finanční problémy. Žít skromně bylo pro ně pravidlem. Když měl jejich syn 12 let, prožili další velký strach: dítě se jim ztratilo! Kdyby se jedno z vašich dětí na několik dní ztratilo, nebyli byste plní

strachu a úzkosti? Maria s Josefem museli celé dny zápasit s odsuzujícími myšlenkami, jaké by měl každý rodič v podobné situaci: Proč jsme ho lépe nehlídali? Najdeme svého syna? Není zraněn? Utekl úmyslně?

I my se můžeme stát svatou rodinou

Maria s Josefem měli podobné zkoušky jako my. A co vlastně přesně znamená být svatou rodinou? A jak máme žít jako oni? Přestože Josef i Maria se většinu svého života věnovali světským záležitostem, vnímali Boží povolání a plán pro svůj život. Věděli, že když vychovávají Ježíše, hrají velkou úlohu v Božím plánu. Nevěděli, co přinese budoucnost, ale učili se důvěřovat Bohu.

Nikdo z nás nebude vychovávat vtěleného Božího Syna jako své dítě. Bůh ale jedinečně povolal každou rodinu; nikdo jiný nedostal příležitost milovat a vychovávat naše děti. Připomínejme si to ve dnech, kdy jsme unavení, možná i nešťastní. Ve dnech, kdy se děti perou, kdy nám jde všechno na nervy. V časech, kdy máme finanční potíže. Bůh vás osobně povolal a stojí při nás! Je tu, aby s námi nesl naše břemena, aby nám pomáhal, aby nás občerstvil.

Vztah Marie a Josefa nebyl založen na společných zájmech nebo podobných osobnostních rysech. Přestože si možná byli velmi podobní, to nebyl základ jejich jednoty. Základem jejich manželství byl jejich vztah k Bohu. Tato síla je držela spolu během zkoušek. Kéž je tomu tak i u nás, i nám chce Bůh dát sílu vše dobře zvládnout. Stojíme o to?

převzato z internetu

Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY DOLNÍ BOJANOVICE (KONALA SE DNE 12. 10. 2022)

- Byl diskutován návrh rekonstrukce klubovny na farní zahradě (mj. realizace odpadů a instalování malé kuchyňské linky). Důvodem je časté využívání farní stodoly mnoha farníky na různé akce a setkání. Klubovna by mohla tvořit zázemí pro tato setkání.
- Současně byl předložen návrh na rekonstrukci WC vedle klubovny.
- V proběhu jara či léta bude potřeba vyměnit žíněnku a koberec pod horolezeckou stěnou.
- Bude vybrán a zakoupen vysoušeč rukou na WC v kostele.
- Taktéž nutno zakoupit nové ornáty pro o. Petra.
- Nadále bude pokračovat rekonstrukce fary – bývalé kuchyně, knihovny a předsíně před farní učebnou.
- Budou objednány obaly na kancionály v kostele.
- Farní rada se dohodla na formě obdarování o. Pohanky, který mění působiště a v naší farnosti dlouhá léta obětavě vypomáhal (hrazeno z dobrovolné sbírky v kostele).
- Proběhla diskuse ohledně ventilátoru vzduchotechniky nad klenbou kostela.

zapsala Marcela Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Matt Baglio: Rituál - příběh moderního exorcisty

Nakl. Volvox Globator, 250 stran

Matt je americký novinář žijící v Římě. Během kurzu „Exorcismus a modlitba za uzdravení“ se setkal s americkým knězem Garym Thomasem, který mu vyprávěl svůj příběh.

C. Rogers-Whitehead: Digitální rodičovství

Nakl. Grada, 231 stran

Cítíte se doma zahlceni digitálními technologiemi? Máte strach o své děti, co se jim může ve virtuálním světě stát? Tato kniha

přináší tři zásady digitálního rodičovství pro tři věkové kategorie dětí. Jde o osvědčený postup využívaný tisíci rodičů.

Jakub Bartoník: Tornádo na Moravě očima přímých svědků

CBS Nakladatelství, 127 stran

ÚRYVEK: BŮH NÁS NEOPUSTIL - o. Marián Kalina z Moravské Nové Vsi

Toho dne začínala mše sv. v 19 hodin. Asi po patnácti minutách bohoslužby najednou zhasla všechna světla v kostele. Vypadla elektrina, pokračovali jsme tedy při světle svíček. V kostele bylo tehdy asi dvacet vě-

řících. Během modlitby nad obětními dary jsme začali tušit, že tentokrát se děje něco mimořádného. Já sám jsem začal cítit zvláštní tlak v uších. Po proměňování kněz poklekne. Když jsem pak vstával, uviděl jsem, že vitráže v oknech se vlní. Ve tvářích lidí proti mně se zračil strach a úzkost. Později mi řekli, jak je okno v průčelí chrámu napjaté a bylo jen otázkou pár chvil, kdy se zborčí.

Uvědomil jsem si, že je čas jednat. Věřící jsem vyzval, aby se skryli pod kůr, a já s ministranty jsme se ukryli v sakristii. Tady se ukázalo, jak nás smysly dovedou oklamat. Byl jsem přesvědčen, že jsme to stihli ještě předtím, než vitráže v oknech povolily. Ve skutečnosti jsme se ale ukryli v posledním okamžiku a někteří z ministrantů měli od střepů poškozený oděv. Slyšeli jsme praskání trámů a pak se vše zřítilo. Najednou nastalo úplné ticho. Ticho bylo doslova zlověstné a jako by předznamenávalo to, co uvidíme venku. Když jsem otevřel dveře kostela, viděl jsem tu zkázu. Netušili jsme, kolik lidí může být pod troskami. Když jsem stál uprostřed Moravské Nové vsi, kolem mě byli jenom hromady sutí. Silným okamžikem pro mě bylo, když na mě farníky, kteří tu hrůzu přečkali s námi v kostele, čekali před ním již jejich děti a na děti zase rodiče.

Nemohli vědět, jestli jsme v kostele přežili. Střecha byla pryč.

Zhruba po hodině dorazily první záchranné složky a snažily se zajistit průjezdnost alespoň hlavní silnice a samozřejmě i pomáhat. Toho jsme využili a dopravili přespolní k jejich blízkým, kteří se o jejich osud jistě hodně strachovali. Obtížnost prvních hodin a dní po této katastrofě zmiřovalo vědomí obrovské solidarity, která se zvedla. Lidé v celé zemi si najednou uvědomili naši zranitelnost, a kdo mohl, pomáhal. Síla solidarity mě naplňovala a stále naplňuje optimismem. A co je neuvě-

řitelné, čtvrtina přijatých darů byla rozdělena už do šesti dnů od tornáda, v době, kdy se jiné sbírky teprve rozbíhaly. Snažili jsme se, aby se všechny dary dostaly k příjemcům nejpozději do tří dnů ode dne, kdy jsme je dostali. Pamatuji si, jak mi někdy nad ránem, dávno po půlnoci, zazvonil telefon. Volala mi babička s vnučkou, omlouvaly se, že mě ruší tak pozdě, ale babička prý nemohla spát, dokud nám nepošle celé své životní úspory. Bylo to asi 200 tisíc korun. Tak úžasní lidé jsou u nás! Zní to možná zvláštně, ale prožitá hrůza mi umožnila uvidět krásu lidského srdce, kterou v každodenním shonu přehlízíme. Za tu pomoc jim nikdy nepřestaneme být vděční.

V těch nejtěžších chvílích jsem neustále cítil blízkost Krista. Když tornádo procházelo kostelem, velmi jej poškodilo. Myslel jsem, že eucharistie - Tělo Kristovo - bude rozházená. Ale ona zůstala nedotčená. A já jsem věděl, že je s námi. Věděl jsem také, že i pro mě a pro mé věřící je velmi důležité, aby mohli svou bolest sdílet s Ježíšem. Proto jsem hned v neděli, dva dny poté, pozval věřící na mši svatou. Abychom navázali na tu, která skončila předčasně. Živly nás přerušily ve chvíli, kdy kněz povstává a sděluje tajemství víry. Sejit jsme se museli za farou, protože kostel ještě nebyl bezpečný. O to silnější to ale bylo. Přišli věřící, ale i mnoho dobrovolníků.

Lidé se pouštěli do oprav, které mohli hned udělat. Teprve se zpožděním několika týdnů se postupně otvíraly rány a traumata. Pohledem zpět, zvláště před Dušičkami, si lidé začali uvědomovat, že nemuseli přežít, a přece přežili. Ostatně, s odstupem času jsem se od záchranářů dozvěděl, že podle traumaplánů by takové katastrofě, jaké jsme tehdy čelili, odpovídalo asi 150 obětí. U nás přitom zahynul jen jeden člověk. Je to vlastně zázrak. A tak, i když nad námi byl zvednutý Boží prst, jeho ochranná Boží ruka nás ukryla.

*Pár slov, pár veršů – trocha přání,
pár ohlédnutí – vzpomínání
už zase rok je pryč.
Co všechno nás v něm potkávalo.
Nebylo toho věru málo,
však čas zahodil klíč.
Nic už se z něho vrátit nedá,
ať slunná chvíle, nebo šedá -
všechny jsou minulostí.*

*Život je těžký – však přec krásný,
člověk v něm – smutný, nebo šťastný
hledí vstříc budoucnosti.
Ač život nám dal mnohdy pěstí,
tak zapomeňme na bolesti,
zvedněme oči výše.
Bůh uchopí nás
do svých dlaní
a dá nám svoje požehnání,
tak tichounce, tak tiše.*

připravila Mirka Červenková

PRO MLÁDEŽ

Bible Youversion

Boží plán pro tvůj život – pokračování

„Ved' mě, Bože,“ nebo „Ukaž mi cestu, Pane.“ Jsou to slova, která slýcháváme z Bible, z modliteb a z různých rozhovorů docela často. Ale jak to udělat? Respektive, jak se tomu plně otevřít? Jak poznat, že mě Bůh opravdu vede? Touhle otázkou jsem se zabýval při mém prvním Exodu docela často. Byla to totiž stěžejní myšlenka celé dobrodružné výpravy. Nemožu zcela říct, na co jsem došel, protože své poznatky jsem si bohužel nezapsal, a tak zůstaly zapomenuty. Co však vím, je, že máme spousty předloh. Máme Desatero, kterým se můžeme řídit, máme Bibli, máme svědectví o životech svatých. Neustále žijeme v Boží přítomnosti, ale my ji tak často odsouváme na druhou kolej. Zvláštní věci v našem životě, které

s jistotu koná Bůh, nazýváme náhodou. **Nechci tím říct: „Změňme radikálně svůj život!“ Pouze si uvědomme vlastní touhy. Začíná další nový rok. Kdy jindy začít než teď? V době vánoční? V tak radostné chvíli? Nechme se aspoň na chvíli vtáhnout do děje a nebudme jeho pozorovateli. Vykročme po Boží cestě! Jak? Třeba vám dnešní myšlenky, které jsem si vybral z plánu Bible Youversion, pomohou najít způsob, kterým najdete Boží plán šitý na míru pro vaši osobu.**

Další díl v tomto seriálu pojednává o samotné podstatě Božího plánu pro každého z nás. Ptá se na otázky, kde ho nalézt, co dělat a jak s ním pracovat? Nenajdete zde praktický návod na to, jak prožít šťastný

a spokojený život, ale jak pochopit vlastní poslání a vnímat, že Boží plán není zase tak složitý, jak si myslíme.

Abrahamova poslušnost

Jeden z nejkrásnějších příběhů, kdy se člověk nechal vést Božím plánem, je bezesporu příběh o Abrahamovi. Jeho neskonalá poslušnost ho dovedla k obrovské moudrosti a slávě. Důležité je zmínit, na což apeluje i sám autor, že Abraham znal pouze část plánu, ne jeho úplné znění. To zná jen Bůh. Ale byl vůči Božím slovům poslušný. Poslušnost je určitě stěžejním faktorem, ale více se mi zde zamlouvá myšlenka, že Abraham s Bohem hovořil jako člověk s člověkem. Možná nemáme tuhle výhodu, která by nás předurčovala k tomu hovořit s našim Pánem jako člověk s člověkem, ale máme spoustu možností, jak Boha hledat. Jezuité kromě spousty dalších hesel mají jedno zásadní: „Hledejte Boha ve všem.“ Ano. Ať už je to pouhá myšlenka, sen nebo setkání lidí, přijímání, modlitba, příroda, cokoliv. Ve všem proudí Boží přítomnost. A my ji ignorujeme svou nepozorností. Jak ke mně tedy Bůh promlouvá? Kde ho můžu hledat a kde si ho můžu více všimnout?

Identita

„Co mám dělat?“ Známa otázka. Zná ji každý. Autor sám připodobňuje tuto otázku ke známé otázce z evangelia: „Mistře, které je největší přikázání v Zákoně?“ Odpověď zní velmi jasně: „Miluj svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí...“ A dál už to snad všichni známe. V podstatě je to vše, co bychom měli vědět a dle čeho se řídit. Dle čeho nastavit svou identitu. Ale jak?

Duch svatý

...Zde je odpověď. Duch svatý. Největší motor křesťanské komunity. Jeho moc a uzdravení prostřednictvím přimluvné modlitby pomohla již nespočtu srdci a duši v našem světě. Duch svatý je svým způsobem neopomíjenější z celé Trojice. Přitom pracuje velmi pečlivě a důkladně. Modlitba k němu může pomoci s důležitým rozhodnutím, člověk může dostat vhled, který mu pomůže zvládnout životní situaci apod. Účinky Ducha svatého, dříve označované jako Utěšitel, nalezneme v celé Bibli. Nebojme se Ducha svatého prosit. Autor nabízí několik tipů, já je zmíním v krátkosti a zbytek si můžete projít v samotném plánu v Bible Youversion. *Hledej Boha skrze jeho Slovo; Pravidelně se modli; Zůstávej ve společenství.* Tři za mě klíčové faktory. Chci Ducha svatého opravdu přijmout, aby mě vedl a udával tempo a směr mého života?

Shrnuli jsme si tři klíčové myšlenky samotného plánu. Může vám stále přijít, že je to složité, že nevíte, odkud začít. Možná je ale na čase nechat všechny obavy stranou a vykročit. Není nic horšího než zůstat stát. Možné doporučení pro začátek je zčásti opustit naučené modlitby a říct: „Bože, chci kráčet ve tvých stopách!“ Třeba bude hned vše jasnější.

Zdroje:

- Boží plán pro tvůj život (naleznete v aplikaci Bible Youversion – její praktické výhody můžete nalézt ve vánočním vydání Cesty roku 2021)

Zdeněk Sklenský

Ukradený Ježíšek

Jsou Vánoce, starý kněz s úžasem pohlížel na prázdné jesličky v kostele. Po prvním ohromení nastoupila úzkost a zmatek v jeho duši. Ale jak? Jak? Ježíšek přece nemohl být... Nechtěl ani domyslet, že Ježíšek by mohl být ukraden. Úzkostlivě prohlížel všechny kouty kostela. Ježíšek opravdu zmizel. Stín padl na opuštěné jesličky i na tvář starého zbožného kněze. Hluboké tóny zvonů náhle naplnily vzduch slavnostní melodii hovořící o míru na zemi a dobré vůli mezi lidmi. Starého kněze pronikla ostrá bolest. Soška Ježíška byla ukradena asi pro několik drobných peněz, které někdo za ni dostane od vetešníka.

Kněz kráčet smutně k oltáři a klesl na kolena. Sklonil hlavu a modlil se za odpuštění pro toho, kdo sošku ukradl. „Pane, odpusť mu, neboť neví, co učinil.“

Za chvíli šel pomalu k otevřeným dveřím chrámu. Sněhové vločky tiše malovaly zem na bílo. A on stále přemýšlel, kdo mohl na Vánoce uloupit z kostela symbol Spasitele.

Tu něco upoutalo jeho zrak. Byla to červená skvrna na bílém sněhu. Veselé nově červené sáňky tažené chudě oblečeným, ale radostně se tvářícím chlapcem. Malý kluk radující se ze sněhu pozdravil: „Veselé Vánoce, pane faráři!“ „Bůh ti žehnej, synu. Ty máš hezké sáňky. To je dárek k Vánocům?“ „Ano, důstojný otče.“ Opatrně a láskyplně zvedl chlapec svého cestujícího ze sáněk a stoupal s ním po schodech. „A kdo je tím šťastným cestujícím, který se mohl svést na tvých nových saních?“ Velké jasné oči pohlédly vzhůru ke starému knězi. Ruka

odhrnula kabát z tváře šťastného cestujícího. „Přece Ježíšek, důstojný otče.“ Starý kněz se v úžasu zarazil. Pak se vzpamatoval a zeptal se vlídně: „A copak jsi s Ježíškem dělal?“ „Chtěl jsem k Vánocům červené sáňky. Prosil jsem Ježíška, abych je určitě dostal. Slíbil jsem mu, že bude první, kdo se na nich svez, když je dostanu.“

Kněz pohlédl dolů na zářící obličej chlapce. „Bylo to správně, důstojný otče, že bylo?“ zeptal se kluk s náhlou úzkostí a jeho potmělé oči utkvěly tázavě na knězi. Oči starého faráře zvlhy. „Ano,“ řekl měkce, „bylo to správně a jsem přesvědčen, že Ježíškovi se projížďka líbila.“

Společně pak kráčeli k prázdným jesličkám. Chrátovou lodí se rozléhaly kroky starého kněze, jehož náhle přestal tížit smutek a jeho krok se přizpůsobil chůzi malého klučiny. A s radostí se modlil: „Nechte maličkých přijít ke mně!“

Ahoj kluci a děvčata,

prožíváme Vánoce, kdy si připomínáme narození Ježíše. Bylo to pro nás lidi velké obdarování, které jsme od Boha dostali. Možná i proto na Vánoce dostáváme dárky.

A tak doufáme, že jste každý dostali dárek, z kterého máte opravdu radost. Přejeme vám, abyste Vánoce prožili radostně, a to nejen díky dárkům, ale hlavně s vědomím toho, že Ježíš se narodil pro každého člověka, teda i pro každého z vás.

Betlém

O Vánocích slavíme narození Ježíše Krista. Tuto velkou událost, která je zapsána v Bibli, se v různých dobách snažili zachytit také malíři. Ježíšovo narození zobrazovali tak, jak to odpovídalo jejich představám. Vzniklo tak mnoho různých betlémů. Dva se nám zde podařilo otisknout. Na první pohled vypadají stejně, ale přesto je mezi nimi deset rozdílů. Najdeš je?

Program duchovní hudby na Vánoce 2022

- 24. 12. 2022 23.00** J. J. Ryba Česká mše vánoční „Hej Mistře“
Přímý přenos TV NOE
- 25. 12. 2022 10.00** T. N. Koutník Hej, hej, jeden i druhý
J. I. Líněk Pastorela lucunda
chorál Adeste fideles
A. Michna z Otradovic Vánoční roztomilost
- 25. 12. 2022 14.00** A. Michna z Otradovic Vánoční rosička
R. Führer Te Deum
- 6. 1. 2023 18.00** svátek Tří králů mši doprovodí Schola Juvenes
pod vedením Michaely Esterkové
Autoři: Richard Lekavý, Ondřej Ruml,
Zdeněk N. Bričkovský
- 8. 1. 2023 10.00** T. N. Koutník Hej, hej, jeden i druhý
J. I. Líněk Pastorela lucunda
chorál Adeste fideles
A. Michna z Otradovic Vánoční roztomilost

Divčí sólo: **Pavína Tomčalová** • Soprán: **Dita Bílíková** • Alt: **Hana Kuběnová**
Tenor: **Vojtěch Račický, Jiří Salajka** • Bas: **Jiří Podešva**
Diriguje: **Lucie Škrhánková, Karel Bohún**

Svatováclavský sbor a orchestr nahrál a nazpíval nové CD, na kterém si posluchači mohou poslechnout vánoční hudbu, kterou těleso provozuje na našem kůru. Konkrétně se jedná o mši moravského skladatele Josefa Schreiera: Missa pastoralis in C boemica. Autor se narodil v Dřevohosticích na Moravě, působil pak v Bilovicích u Uherského Hradiště jako kantor, tedy učitel, regenschori a varhaník. Tato mše má zajímavou minulost. Byla totiž na dlouhá staletí zcela

zapomenuta, i když ve své době byla velmi populární a intenzivně se prováděla celých 100 let. Hrál se po celých Čechách, na Moravě, Slovensku i v Uhrách. Poté

byla zastíněna dodnes velmi populární a oblíbenou Rybovou vánoční mší Hej mistře. Pozorný posluchač si všimne paralel, v obou případech jde o jakési drobné scény z pastýřského prostředí, z nichž číší radost z Kristova narození. Je tedy velmi pravděpodobné, že Ryba tuto mši nejen znal, ale nechal se jí inspirovat.

Mše tedy znovu ožívá nejen na kůrech, ale také díky novému CD našeho Svatováclavského sboru a orchestru.

Lucie Škrhánková

PRO ZASMÁNÍ

Dostal jsem k Vánocům nový notebook a nechal jsem si ho vedle postele na podlaze. Druhý den si ho všimla babička, ale myslela si, že je to váha. Výsledek - babička váží 24 000 Kč.

Hrozně se těším, až budu rozkrajovat jablka a hvězdičky. Doufám, že mě zase nevyvedou z Kauflandu, jako loni...

U nás už je taková zima, že i bankomat mi ukazuje mínus.☹

99 % kaprů považuje Velikonoce za lepší svátek než Vánoce.

Na Nový rok jsem si dala předsevzetí, že nebudu hubnout do plavek, ale budu tloustnout do nafukovacího kruhu, aby mi nespádl.☺

Po Vánocích. Muž a žena v obchodě. Ona vykřikne z kabinky: „Malé!“ On: „Šaty nebo kabinka?“

Pepíček píše Ježíškovi: „Milý Ježíšku, mám hodně malé kapesné, a proto mi prosím přines pod stromeček bubínek, trumpetku a pistoli na vodu. Dědeček mi pak dá peníze, abych nehubnul, starší ségra, abych netroubil a brácha, abych ho nepoléval vodou.“

Lidi mají tendenci pojmenovat své děti podle drahých věcí (Dior, Chanel, Mercedes). Schválně si všimněte příští rok. To bude samý Benzín, Nafta, Plyn, Električka.

připravila M. Červenková

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu a krácení článků
Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT pro Vlaštovku

8. LEDNA 2023 | 15:00

KOSTEL SV. VÁCLAVA
V DOLNÍCH BOJANOVICÍCH

Adorare
VALAŠSKÉ KLOBOUKY

Juvenes
DOLNÍ BOJANOVICE

MODERUJE MARTIN HORÁK, ZAZPÍVÁ TAKÉ DÍVČÍ SBOREČEK.
VÝTĚŽEK Z KONCERTU BUDE VĚNOVÁN NA PODPORU STAVBY
NOVÉHO STACIONÁŘE VLAŠTOVKA.
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ.

WWW.STACIONARVLASTOVKA.CZ

